

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/260/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215226666
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1215226666.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: M.. M. C. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom K., Z. č. XX, zastúpený JUDr. Beátou Bronišovou, advokátkou, Bratislava, Račianska č. 66, proti žalovaným v I. rade: M.. M. C. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom K., K. č. XX, v II. rade: O.. C. C. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom K., P. č. XX, v III. rade: J. C. , narodená dňa X.X.XXXX, trvale bytom K., Z. č. XX, všetci zastúpení spoločnosťou Fox Martens s.r.o., IČO: 47 237 856, Bratislava, Štefánikova č. 41, za ktorú koná JUDr. Peter Lišiak, PhD. o určenie, že hnutelné veci patria do dedičstva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 1. marca 2018, č.k. 15 C 451/2015-218, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 1. marca 2018, č.k. 15 C 451/2015-218,
- vo výroku, ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .
- vo výroku, ktorým priznal žalovaným v I. až III. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu,
m e n í t a k , ž e ž a l o v a n ý m v I., II., III. rade, každému, p r i z n á v a nárok na
náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovaným v I., II., III. rade, každému, p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania
v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 1.3.2018, č.k. 15 C 451/2015-248, žalobu zamietol; žalovaným v I., II., III. rade priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 8.12.2015, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným v I., II. rade určenia, že veci bližšie špecifikované v žalobe patria do dedičstva po nebohom O.. M. C., narodený dňa X.XX.XXXX, zomrel dňa X.XX.XXXX, naposledy bytom K., K. č. XX a nebohej L. C., narodenej dňa XX.X.XXXX, zomrela dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom K., K. č. XX, ako aj náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že on a žalovaný v II. rade sú dedičia po poručiťoch O.. M. C. a L. C., rod. Z.. Žalovaný v I. rade je jeho synom, do okruhu dedičov nepatrí, avšak všetky veci, ktoré patria do dedičstva po uvedených poručiťoch, zdržiava u seba v byte v K., na K. č. XX tvrdiac, že ich nadobudol titulom darovania tohto bytu, ktorý mu dňa 19.4.2012 darovali O.. M. C. a L. C.. Uviedol, že sa žalobou zo dňa 21.10.2014, podanou na Okresný súd Bratislava II. (vedená pod sp.zn. 10 C 285/2014) domáhal vydania hnutelných vecí, a to obrazov, starožitností a numizmatickej zbierky, ktoré zostali v rodičovskom byte po smrti jeho rodičov od žalovaného v I. rade, ktorý v byte býva, pričom tvrdil, že starožitnosti a ďalšie hnutelné veci nadobudol prevodom vlastníctva bytu č. X v K., na K. č. XX a tak nemohol jednoznačne preukázať svoje vlastníctvo k týmto starožitnostiam darom od svojho otca, z dôvodu ktorého vzal žalobu dňa 5.11.2015 v celom rozsahu späť. Žalovaný v II. rade podporuje žalovaného v I. rade tak, aby bol zachovaný status quo, kedy on získal do svojej držby svoj podiel starožitností, ktorý mu O.. M. C. za

svojho života odovzdal formou daru a zabránil mu nadobudnúť jeho podiel starožitností, podporujúc tvrdenia žalovaného v I. rade o tom, že je alkoholik a žije nezodpovedným životom. Žalovaný v II. rade podporuje žalovaného v I. rade i v tom, aby si protiprávne prisvojoval veci, ktoré zostali v byte č. X v K., na K. č. XX po smrti jeho rodičov. Dôkazom toho je skutočnosť, že žalovaný v II. rade až v januári 2014 mu odovzdal fotokópiu listu O.. M. C., ktorý spísal dňa 23.6.2011 za účasti svedkov M.. H. A. a T. B. K., z ktorého vyplýva, že v čase kedy tento list O.. M. C. písal, t.j. 10 mesiacov pred darovaním uvedeného bytu žalovanému v I. rade, nemienil darovať starožitnosti určené ako dar svojmu vnukovi, t.j. žalovanému v I. rade. tak ako to tvrdil, že spolu s prevodom vlastníckeho práva k predmetnému bytu došlo zároveň v čase odovzdania, resp. darovania bytu v prospech žalovaného v I. rade aj k darovaniu starožitností, nábytku a iných vecí nachádzajúcich sa v tomto byte, je to čisto účelové a vymyslené. Darovacia zmluva zo dňa 19.4.2012 spísaná formou zápisnice u notárky JUDr. Heleny Hrušovskej, neobsahuje žiadne zmienky o tom, že by bolo výslovnou vôľou O.. M. C. a L. C. darovať žalovanému v I. rade spolu s bytom aj nezastavaný nábytok a iné zariadenia, starožitnosti a ďalší hnutelný majetok nachádzajúci sa v darovanom byte. Dňa 4.11.2012 zomrel O.. M. C. ako ženatý, závet nezanechal, ani listinu o vydedení. Okresný súd Bratislava II. vydal dňa 9.10.2013 Osvedčenie o dedičstve sp.zn. 46 D 810/2012, Dnot 112/2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.10.2013. Ako dedičia zo zákona v 1. dedičskej skupine boli L. C. (manželka), M.. M. C. (syn) a O.. C. C. (syn). Do dedičstva po O.. M. C. patrili hnutelné veci, ktoré v čase jeho smrti nepatrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože ich zdedil od svojho otca a svojho strýka alebo ich dostal darom od autora diela. Dňa 24.11.2013 zomrela L. C. ako vdova bez zanechania závetu. Okresný súd Bratislava II. uznesením zo dňa 16.1.2014, sp.zn. 38 D 761/2013, Dnot 99/2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.2.2014, dedičské konanie zastavil. Dedičmi zo zákona boli M.. M. C. (syn) a O.. C. C. (syn). Do dedičstva po L. C. patrili hnutelné veci, ktoré nepatrili do výlučného vlastníctva O.. M. C., ktoré v čase jej smrti patrili do aktív bezpodielového spoluvlastníctva manželov a neboli prejednané v dedičskom konaní po O.. M. C.. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v I. rade tvrdil, že veci podpísané v článkoch V. a VI. žaloby dostal darom od O.. M. C. a L. C., bol nútený podať predmetnú určovaciu žalobu, aby súd určil, že tieto veci patria do dedičstva po poručiťeloch, nakoľko ich vlastnili v okamihu svojej smrti. Súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 13.4.2016 pripustil zmenu žaloby v znení: Súd určuje, že do dedičstva po nebohom O.. M. C. patria tieto ďalšie veci: ikony; mandilion; posledný súd; kresby od Q. K.: Z. jedna, Z. dve. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 7.6.2016 navrhol, aby do konania na strane žalovaných vstúpil ako ďalší subjekt J. C., narodená dňa X.X.XXXX, bytom K., Z. č. XX a zároveň zmenil pôvodnú žalobu tak, aby súd určil, že do dedičstva po nebohom O.. M. C. a nebohej L. C., rod. Z. patria aj tieto ďalšie veci: kompletný starožitný strieborný jedálenský príbor pre 12 osôb pozostávajúci z 12 polievkových lyžíc, 12 čajových lyžíc, 12 kávových lyžíc, 12 veľkých a 12 stredných vidličiek, 12 vidličiek na dezert, 12 veľkých a 12 stredných a 12 malých príborových nožov, naberačka na polievku, naberačka na omáčku, lopatka na zákusky, kliešte na zákusky, vidlica na mäso, podberačka na mäso; strieborná starožitná kazeta, cca 25 x 15 x 7 cm, na cigary, cigarety a zápalky; starožitný obraz Panny Márie (celá postava), olej na plátne, cca 35 x 60 cm, autor neznámy; zbierka cca 30 starožitných kávových a čajových šálok z porcelánu a skla, rôzne manufaktúry z 18. až 20. storočia. Uznesením zo dňa 13.9.2016, č.k. 15 C 451/2015-98, pripustil, aby do konania na strane žalovaných vstúpila ako žalovaná v III. rade Zuzana Kandráčová a uznesením zo dňa 2.11.2016, č.k. 15 C 451/2015-101, pripustil zmenu žaloby.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán, vyjadrením právnych zástupcov strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Podľa Osvedčenia o dedičstve zo dňa 9.10.2013, sp.zn. 46 D 810/2012, Dnot 112/2012, vydaného JUDr. Danielou Hlavnou, súdnou komisárkou, so sídlom v Bratislave, Jašíkova č. 2, na základe poverenia Okresného súdu Bratislava II., ktoré nadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve dňa 25.10.2013, dedil po poručiťelovi O.. M. C. žalobca, žalovaný v II. rade a manželka poručiťela L. C., ktorí uzavreli dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva poručiťela a pozostalej manželky, ktoré zaniklo smrťou poručiťela. Všeobecná cena majetku poručiťela bola v sume 47.924,13 €, výška dlhu dedičstva bola v sume 1.133,22 € a čistá hodnota dedičstva bola v sume 46.790,91 €; dedičia sa medzi sebou vyporiadali dohodou. Okresný súd Bratislava II. uznesením o dedičstve zo dňa 16.1.2014, č.k. 38 D 761/2013-11, Dnot 99/2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.2.2014, dedičské konanie po poručiťelke L. C. zastavil z dôvodu, že poručiťelka nezanechala žiaden majetok. Dňa 19.4.2012 bola v sídle notárskej kancelárie, Bratislava Grösslingova č. 58, notárkou JUDr. Helenou Hrušovskou, spísaná darovacia zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena vo forme Notárskej zápisnice č. N XX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX, ktorej účastníkmi boli O.. M. C., rod. C., narodený dňa X.XX.XXXX, bytom K., K. č. XX a L. C., rodená Z., narodená dňa XX.X.XXXX, bytom

K., K. č. XX ako predávajúci a žalovaní v I. rade ako obdarovaný. Predmetom darovacej zmluvy bolo darovanie nehnuteľnosti vedenej na liste vlastníctva č XXXX, katastrálne územie K. II - G., byt č. 5, na 2. poschodí, vchod K. č. XX, v bytovom dome v K., súpisné č. XXXX, parcela č. XXXX/X, č. XXXX/X, s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu v XXXX/XXXXXX, ktorej bezpodielovými spoluvlastníkmi sú O.. M. C. a L. C. s tým, že byt pozostáva z 3 obytných miestností a príslušenstva; celková výmera podlahovej plochy bytu vrátane príslušenstva je 76,84 m². Obdarovaný M. C. po dohode s darcami O.. M. C. a L. C. zároveň touto zmluvou zriadil v ich prospech vecné bremeno spočívajúce v doživotnom bezplatnom užívaní predmetnej nehnuteľnosti v neobmedzenom rozsahu ako doteraz. Dňa 23.6.2011 spísal O.. M. C. dodatok k prehláseniu za účasti svedkov M.. H. A. a T.. B. K., podľa ktorého predmety ako dar a podobne určené staršiemu synovi, t.j. žalobcovi, môžu byť vydané len po jeho smrti a pod podmienkou, že žalobca bude abstinovať dva roky, inak veci budú rozdelené medzi jeho deti J. a M.. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že naliehavý právny záujem v tomto konaní je daný, pretože tu nejde o spor o určenie vlastníctva, ale o to či konkrétne veci patria do dedičstva po poručiťoch. V takomto spore musia byť stranami všetci dedičia buď na strane žalobcov alebo žalovaných z dôvodu, že týmto rozhodnutím v tomto konaní musia byť práva a povinnosti dotknuté všetkých dedičov, ktorí musia byť v takomto spore zúčastnení, nie je rozhodujúce, na ktorej procesnej strane. Žalovaný v II. rade by mal byť na strane žalobcu, ale v spore vedenom na Okresnom súde Bratislava II. pod sp.zn. 10 C 285/2014, ktorým sa žalobca domáhal vydania vecí sa ukázalo, že žalovaný v II. rade, ktorý je bratom žalobcu a strýkom žalovaného v I. rade, podporuje žalovaného v I. rade a tak nemôže očakávať, že by sa pripojil k žalobe na strane žalobcu, preto bol žalobca nútený žalovať aj svojho brata ako žalovaného v II. rade. Žalobca tvrdil, že veci, ktoré navrhuje určiť žalobou, že patria do dedičstva po jeho rodičoch, neuviedol ako majetok, ktorý by mal byť prejednaný v dedičskom konaní po jeho rodičoch z dôvodu, že sa považoval za vlastníka časti týchto vecí. Vlastníctvo nadobudol darom od svojho otca za jeho života na základe písomnej darovacej zmluvy, ktorá sa nachádza v byte v Bratislave, na K. č. XX. Veci, ktoré navrhuje určiť ako patriace do dedičstva po jeho matke neuviedol na účely vyporiadania v dedičskom konaní, pretože sa považoval za člena širšej rodiny, s ktorou by sa stretávali v predmetnom byte. Žalovaní do mája 2014 nepopierali, že časť týchto vecí je jeho, pričom svedkom je B.. Z. W. a T.. Y. P.. Dokonca bol dohodnutý termín prevzatia vecí, ktoré boli uvedené v žalobe, ktorá sa viedla pod sp.zn. 10 C 285/2014, predtým si však žalovaný v I. rade vymyslel, že dal sľub poručiťom, že ho nepustí do bytu. Pri súpise vecí uvedených v žalobe vychádzal z toho, že v byte v K., na K. č. XX žil XX rokov, potom tam chodil na návštevy, bol tam aj v deň smrti svojho otca, veci sa tam nachádzali. K numizmatike dodal, že má svoju písomnú dokumentáciu a časť otcovej dokumentácie. Z. obrazov má nafoteny na diapozitívoch. Právny zástupca žalovaných v I., II., III. rade uviedol, že žalobca dostatočne neosvedčil naliehavý právny záujem na určovacej žalobe z dôvodu, že v konaní nejde len o to, aby sa určil nejaký právny vzťah, či tu je alebo nie je, ale aj aby sa medzi stranami riešila spornosť, ktorá medzi nimi existuje. V tomto konaní sa nevyrieši s konečnou platnosťou spornosť, ktorá medzi stranami existuje, pretože bude musieť nasledovať ďalšie konania, a to dedičské. Namietol pasívnu legitimáciu žalovaného v II. rade, o ktorého právach a povinnostiach sa v tomto konaní nekoná. Žalovaný v II. rade tvrdil, že veci, ktoré navrhuje žalobca určiť ako veci patriace do dedičstva po ich rodičoch, si otec predstavoval tak, že všetky veci, ktoré zostali v byte zostanú žalovanému v I. rade s čím bola matka tiež uzročená, keď podpisovala s otcom darovaciu zmluvu k bytu v K., na K. č. XX. Rodičia darovacou zmluvou darovali aj veci uvedené v žalobe, pretože tvrdili, že všetko ponechajú svojim vnúčatám a hlavne žalovanému v I. rade, pretože mal starých rodičov doopatrovať. Veci uvedené v žalobe existujú, ale nie všetky, tie ktoré neexistujú, musel otec za života predať. Jeho rodičia sa museli starať o svojho vnuka, t.j. žalovaného v I. rade, ktorého žalobca pred maturitou vyhodil z domu. Otec musel zároveň prispievať aj na úhrady potrebné na prevádzku domu, v ktorom žil žalobca s manželkou a dcérou, žalobca nebol ochotný platiť nič. Do bytu v K., na K. č. XX nechodí často, preto nevedel presne uviesť, ktoré veci sa tam nachádzajú. Bol osobne prítomný prítom, keď jeho otec povedal, že veci nachádzajúce sa v uvedenom byte daruje svojim vnúčatám, pričom jeho matka povedala, že byt a všetko čo je v ňom má zostať vnúčatám. Z výpovede žalovaného v I. rade zistil, že veci, ktoré sa nachádzajú v byte v K., na K. č. XX boli vlastníctvom jeho starých rodičov, sú už jeho na základe darovacej zmluvy uzavretej v roku 2012 pred notárkou JUDr. Helenou Hrušovskou a zmluvy o zriadení vecného bremena k tomuto bytu. Nevedel uviesť všetky veci, ktoré sa nachádzali v predmetnom byte v čase smrti starého otca a starej matky, myslí si, že niektoré z vecí, ktoré sa nachádzajú v predmetnom byte, sú vo vlastníctve jeho sestry, tá ich mala nadobudnúť darom od starých rodičov tiež v tom istom dátume ako jemu starí rodičia darovali byt. Byt mu starý otec daroval darovacou zmluvou, ostatné veci ústne jemu a strýkovi, jeho sestra si nechala darované veci v tomto byte, pretože býva v malom prenajatom byte, on veci nadobudol v tom momente, keď bola spísaná darovacia zmluva a keď mu to starý otec povedal. Žalobca dodal, že

žalobu bol nútený podať pre zákernosť žalovaných v I., II. rade. Obrazy, numizmatický materiál a iné veci, ktoré mu darovali rodičia, mal aj v byte na O. ulici, pričom si ich len uložil u rodičov počas sťahovania z bytového domu do rodinného domu, na jeseň v roku 1999. Po smrti rodičov si chcel svoje veci zobrať, po dohovore so žalovaným v I. rade, ktorý bol už vlastníkom bytu, v ktorom bývali jeho rodičia, jeho veci mali zobrať T. Y. P. a B.. B. W.. V máji 2014 mu veci vydať odmietli a následne začali tvrdiť, že nie je ich vlastníkom. Nakoľko o vlastníctve nemal dôkaz, podal predmetnú žalobu. Proti Osvedčeniu o dedičstve zo dňa 9.10.2013, sp.zn. 46 D 810/2012, Dnot/XXX/XXXX sa neodvolal z dôvodu, že z bytu si chcel zobrať len svoje veci a ostatné veci chcel emocionálne užívať len vtedy, keď bude byť navštevovať. Právny zástupca žalobcu doplnil, že proti uvedenému osvedčeniu o dedičstve sa žalobca neodvolal preto, nakoľko jeho brat ako dedič (žalovaný v II. rade) veľmi dobre vedel, že tie veci, o ktorých hovorí žalobca, sú jeho vecami a môže si ich z bytu zobrať kedykoľvek. Právny zástupca žalovaných v I., II., III. rade doplnil, že zo strany žalobcu došlo k zmene žaloby, ktorou sa domáhal vydania veci uvedených v zozname, ktorý predložil na pojednávaní, ale tento zoznam sú posledné strany žaloby, ktorú žalobca podal a ktoré konanie bolo vedené pod sp.zn. 10 C 285/2014. Žalobca tvrdil, že uvedené veci sú jeho výlučným vlastníctvom a tak nemôže uvádzať, že veci patria do dedičstva po poručiteľovi, tak ako uviedol v žalobe; ide o zoznam ktorý už predložil v predošlom konaní. Zoznam vecí, ktoré predložil na pojednávaní žalobca, je identický so zoznamom, ktorý je súčasťou žaloby o určenie, že hnutelné veci patria do dedičstva po poručiteľovi. Pokiaľ ide o zoznam, ktorý bol predložený k žalobe, nie všetky veci uvedené v zozname sa nachádzajú alebo sa nachádzali v byte v K., na K. č. XX. O veciach, ktoré sa v tomto zozname nenachádzajú a nachádzajú sa v zozname žalobcu, nemajú žalovaní v I., II., III. rade žiadnu vedomosť, zvyšné veci boli darované žalovaným v I., III. rade, sú ich výlučným vlastníctvom, čo bolo potvrdené výpoveďami žalovaných v I. a II. rade. Žalovaná v III. rade uviedla, že je dcérou žalobcu, ktorý veľa pil. Keď mal žalovaný v I. rade 18 rokov, žalobca ho vyhodil zo spoločnej domácnosti, bolo to v roku 2004 ešte pred maturitou, odišiel k starým rodičom z dôvodu, že mal s nimi veľmi dobrý vzťah, býval s nimi až do ich smrti. Starí rodičia darovali byt spolu so zariadením i s hnutelnými vecami, ktoré sa v byte nachádzali žalovanému v I. rade hlavne preto, že ho brali ako syna, keď sa k nim nasťahoval a rozhodli sa ešte za ich života mu všetko darovať. Nevedela o tom, že by za života starý otec daroval žalobcovi nejaké hnutelné veci, ktoré mali zostať v predmetnom byte, vzťah žalobcu s jeho zomrelými rodičmi bol zlý, žalobca ich nenavštevoval a nezaujímal sa o nich. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že nevykonal dôkaz výsluchom žalobcom navrhnutých svedkov, a to B.. Z. W. a T.. Y. P. z dôvodu, že výsluch týchto svedkov pre rozhodnutie vo veci nepovažoval za potrebný.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami čl. 8, 9, 15 ods. 1, ods. 2, § 137 písm. c/, § 191 ods. 1, § 470 ods. 1 C.s.p., § 395 ods. 1, § 212 ods. 1 C.m.p., § 175k ods. 1, ods. 2 O.s.p., § 460 Občianskeho zákonníka, dôvodiac nedôvodnosťou žaloby. Poukázal na to, že súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá ktorá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. V konaní o takých žalobách ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetok poručiteľa, nepotvrďuje rozhodnutie o dedičstve (osvedčenie o dedičstve), že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci. Po smrti poručiteľa môžu vo všeobecnosti nastať právne skutočnosti, s ktorými právny poriadok spája vznik vlastníctva niekoho iného (napríklad vydržaním); v konaní, v ktorom sa zisťuje, či určitá vec bola v čase smrti poručiteľa v jeho vlastníctve, sú však takéto (neskoršie) skutočnosti právne bezvýznamné (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2010, sp.zn. 3 Cdo 154/2010). Pokiaľ sa v konaní o dedičstve vyskytne rozpor o tom, čo patrí do dedičstva po poručiteľovi, procesným nástrojom na jeho odstránenie je žaloba na určenie, že tá ktorá vec (právo) patrí do dedičstva po poručiteľovi. O takejto žalobe rozhodne súd v sporovom konaní, stranami (buď ako žalobcovia alebo žalovaní) sú všetci dedičia, t.j. určovací žalobu spočívajúcu v tom, že vec (hnutelná alebo nehnuteľná) patrí do dedičstva po poručiteľovi a že ju poručiteľ vlastnil v okamihu svojej smrti, môže uplatňovať (je vecne legitimovaný) len ten, koho práv a povinností sa takéto určenie týka. Takouto osobou môže byť len ten, kto je poručiteľovým dedičom, prípadne jeho právnym nástupcom. K nadobudnutiu dedičstva však nedochádza len na základe smrti poručiteľa. Právna úprava dedičského práva vychádza z princípu ingerencie štátu pri nadobúdaní dedičstva. Okrem iného predpokladá aj to, že dedičstvo po poručiteľovi musí byť prejednané a rozhodnuté, konanie o dedičstve začína aj bez návrhu a v konaní o dedičstve musí byť prejednaný tiež majetok, ktorý nebol známy pri pôvodnom prejednaní a rozhodnutí o dedičstve. Podľa rozhodnutia súdu o potvrdení dedičstva alebo o vyporiadaní dedičov sa dedičstvo nadobúda s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa. V dobe od smrti poručiteľa až do potvrdenia dedičstva alebo

vyporiadania dedičov právoplatným rozhodnutím, tu teda nemôže byť istota, s akým výsledkom konanie o dedičstvo skončí, a to najmä, kto bude poručiteľovým dedičom a ako bude vyporiadané dedičstvo medzi viacerých dedičov. Ak zanechal poručiteľ viac dedičov, sú až do právoplatného rozhodnutia súdu považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne. Ich dedičský podiel vyjadruje mieru, akou sa na týchto právach a povinnostiach navzájom podieľajú a majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov. To platí aj v prípade, ak poručiteľ zanechal viac dedičov a ak nebolo dedičstvo medzi nimi ohľadne vecí, o ktoré ide v občianskom súdnom konaní, vedenom s inou osobou ako dedičom (ktorá nie je poručiteľovým dedičom) vyporiadané. Za stavu, že v pôvodnom dedičskom konaní nebol tento majetok známy (nebol predmetom dedičstva) a nebol v konaní o dedičstvo prejednaný, sú až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci všetci dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci. Z právnych úkonov týkajúcich sa tejto veci sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne. V danej veci sa žalobca žalobou vo vzťahu k všetkým žalovaným domáhal určenia, že hnutelné veci (bližšie špecifikované na č.l. 4 až 6, 63 a 88 spisu) po poručiteľoch O.. M. C. a L. C., patria do dedičstva. Podľa Osvedčenia o dedičstve zo dňa 9.10.2013, sp.zn. 46 D XXX/XXXX, Dnot XXX/XXXX, vydaného JUDr. Danielou Hlavnou, ako súdnu komisárkou, so sídlom v Bratislave, Jašíkova č. 2, na základe poverenia Okresného súdu Bratislava II., ktoré nadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve dňa 25.10.2013, dedil po poručiteľovi O.. M. C. žalobca, žalovaný v II. rade a manželka poručiteľa L. C.; dedičia sa medzi sebou vyporiadali dohodou. Okresný súd Bratislava II. uznesením o dedičstve zo dňa 16.1.2014, č.k. 38 D 761/2013-11, Dnot 99/2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.2.2014, dedičské konanie po poručiteľke L. C. zastavil. V predmetnom spore ide predovšetkým o posúdenie, či poručitelia boli v čase smrti vlastníkami predmetných vecí. Z vykonaného dokazovania mal za to, že žalobca nepreukázal, že poručitelia O.. M. C. a L. C. boli v čase smrti vlastníkami vecí, ktorých určenia sa žalobou vo vzťahu k žalovaným v I., II., III. rade domáhal, že patria do dedičstva, nakoľko sa sám označil za vlastníka predmetných vecí. Uvedené tvrdenia žalobcu sú v rozpore s podanou žalobou, keďže v konaní o žalobe, ktorou sa dedič domáha určenia, že tá ktorá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, ide predovšetkým o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Skutočnosť, že poručitelia O.. M. C. a L. C. boli vlastníkami predmetných vecí nevyplýva ani z dôkazov, ktoré žalobca predložil. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že konanie o dedičstve bolo skončené vydaním Osvedčenia o dedičstve zo dňa 9.10.2013, sp.zn. 46 D XXX/XXXX, V. XXX/XXXX, ktoré nadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve dňa 25.10.2013, pričom žalobca na otázku, prečo sa proti tomuto osvedčeniu o dedičstve neodvolal z dôvodu, že do dedičstva nebol zahrnutý i hnutelný majetok, ktorý je predmetom tejto žaloby uviedol, že z bytu si chcel zobrať len svoje veci, ostatné veci chcel emocionálne užívať len vtedy, keď bude byť navštevovať. Právny zástupca žalobcu následne doplnil odpoveď žalobcu a uviedol, že žalobca sa proti osvedčeniu o dedičstve neodvolal dôvodom, že predmetné veci, ktoré sú predmetom žaloby, sú vlastníctvom žalobcu a žalovaný v II. rade o tom vedel. V kontradiktórnom spore sa prioritizuje aktivita sporových strán, ktoré sú povinné tvrdiť všetky rozhodujúce skutočnosti a za týmto účelom súdu označiť a predložiť všetky relevantné dôkazy. Každého zo strán civilného sporového konania zaťažuje tzv. dôkazné bremeno, t.j. povinnosť preukázať svoje tvrdenia. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena strany sporu je jej neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad, neúspech, sa pričíta strane, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno, zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí strana preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorý zo strán je povinný stanovený okruh skutočností preukázať (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.5.2012, sp.zn. 1 Cdo 78/2010). Dôkazné bremeno postihuje zásadne vždy toho, kto niečo tvrdí. Žalobca neunesol dôkazné bremeno v rovine tvrdení, ktoré boli uvádzané pred súdom. Záverom prvoinštančný súd dodal, že žaloba žalobcu, ktorou žiadal o vydanie predmetných vecí, je žalobou o určenie, že hnutelné veci (bližšie špecifikované na č.l. 4 až 6, 63 a 88 spisu) po poručiteľoch O.. M. C. a L. C. patria do dedičstva, nie žaloba o vydanie vecí.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C.s.p. a úspešným žalovaným v I., II., III. rade priznal nárok na plnú náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. e/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že sa pridrižiava všetkých písomných a ústnych vyjadrení k veci samej, najmä vyjadrenia zo dňa 12.4.2016. Opätovne poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.5.2011, sp.zn. 1 Cdo 183/2009 a zo dňa 16.12.2010, sp.zn. 3 Cdo 154/2010, pretože všetky veci existovali v čase smrti poručiteľa. Vytkol súdu prvej inštancie, že bez vysvetlenia opakovane odmietal vykonať dokazovanie výsluchom svedkov T. P. a B. W., keď ich výpovede by napomohli zistiť a ustáliť skutkovú podstatu mnohých vecí a na ich základe vydať spravodlivý rozsudok. Odmietnutie ich výsluchu oslabilo jeho právo na spravodlivý rozsudok a možnosť preukázať jeho tvrdenia. Dodal, že v riadnom dedičskom konaní pred notárom sa dedičia jasne dohodli, že v tomto riadnom konaní uzatvoria veci, ktoré sú jednoznačné a že spoločne dajú dohromady zoznam hnutelných vecí a spoločne podajú žiadosť o prejednanie novoobjaveného majetku. Veril svojmu bratovi a nemal najmenší dôvod pochybovať o jeho nečestnosti, pričom vôbec netušil, že má nekalé úmysly a hnutelné veci má v úmysle zatajiť, t.j. obrazy, mince a podobne. Žalovaní v I., II., III. rade sa dohodli a jeho vylúčili z dedičstva, zvíťazila chamtivosť, závisť a neprajnosť. Odmietnutie vykonať výsluch svedkov spôsobilo nemožnosť preukázať skutočnú pravdu i pravdivosť jeho tvrdení. Nemal záujem veci žiadnym spôsobom zamĺčovať, obchádzať zákon alebo žiadať to, čo mu nepatrí. Žiadal iba to, aby bolo jednoznačne určené, že hnutelné veci uvedené v zozname hnutelných vecí, patria do dedičstva a sú predmetom dedičského konania a aby sa na základe dokazovania vydal spravodlivý rozsudok. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaní v I., II., III. rade sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřili, odvolanie nepodali.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. augusta 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právni zástupcovia sporových strán, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobca nepreukázal, že poručiteľia O. M. C. a L. C. boli v čase smrti vlastníkami vecí, ktoré žiadal určiť, že patria do dedičstva po týchto poručiteľoch ako svojich rodičoch, nakoľko sa sám označil za vlastníka týchto vecí, čo tvrdil už v samotnej žalobe (bod II. žaloby). Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava II. dňa 21.10.2014 (konanie vedené pod sp.zn. 10 C 285/2014, v ktorom vzal žalobca žalobu späť bez uvedenia dôvodu) domáhal vydania hnutelných vecí, a to obrazov, starožitností a numizmatickej zbierky špecifikovaných v petite žaloby, ktoré zostali v rodičovskom byte v Bratislave, K. č. XX po smrti jeho rodičov, t.j. uvedených poručiteľov, v ktorom byte býva žalovaný v I. rade z dôvodu že je ich výlučným vlastníkom, ale zároveň v predmetnej veci žiadal o určenie, že tieto hnutelné veci patria do dedičstva po jeho otcovi O. M. C. aj matke L. C.. Žalobca

v predmetnom konaní taktiež tvrdil (č.l. 64 spisu), že veci, ktoré navrhol určiť, že patria do dedičstva po jeho rodičoch neuviedol ako majetok, ktorý mal byť prejednaný v dedičskom konaní po rodičoch z dôvodu, že sa považoval za vlastníka časti týchto vecí, vlastníctvo nadobudol darom od svojho otca za jeho života, bola o tom aj písomná darovacia zmluva, ktorá sa nachádza v byte v K., na K. č. XX. Žalovaný v I., II., III. rade uvedené tvrdenie žalobcu poprel a zhodne tvrdili, že veci, ktoré žalobca navrhol určiť, že patria do dedičstva po jeho rodičoch, majú zostať v uvedenom byte, pretože ich poručitelia darovali svojim vnúčatám, a to žalovaným v I., III. rade. Tak ako aj konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, tvrdenia žalobcu sú v rozpore s podanou žalobou, keď sám tvrdil, že je vlastníkom hnuiteľných vecí, resp. ich častí (ktorých konkrétnych nešpecifikoval), ktoré žiadal určiť, že patria do dedičstva po poručiteľovi, ale účelom takejto žaloby je zistenie, či tieto veci majú byť prejednané v dedičskom konaní, kam patria všetky veci, ktoré poručiteľ vlastnil ku dňu svojej smrti.

10. Vzhľadom k tomu, že žalobca neprodukoval vo svojom odvolaní žiadne dôkazy, ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci, odvolací súd sa stotožnil so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu ohľadne tvrdenia, že vyššie uvedení poručitelia boli ku dňu svojej smrti vlastníkmi hnuiteľných vecí, ktorých určenia, že patria do dedičstva sa domáha. Ak sa žalobca domnieval, že jeho rodičia ako poručitelia vlastnili všetky hnuiteľné veci uvedené v žalobe a jej rozšírení ku dňu svojej smrti, mal na preukázanie tohto tvrdenia povinnosť označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť tohto tvrdenia. Odvolací súd konštatuje, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p. v spojení s § 185 C.s.p., podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takeého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, t.j. právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

11. Odvolací súd rovnako ako aj prvoinštančný súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v dedičskom konaní po svojom zomrelom otcovi nevyužil svoje právo účastníka konania (dedič v I. zákonnej dedičskej skupine) a nepožiadaval do 15 dní od prevzatia Osvedčenia o dedičstve zo dňa 9.10.2013, sp.zn. 46 D 810/2012, Dnot 112/2012 o pokračovanie v konaní o dedičstve podľa § 175 I - § 175z O.s.p. (predmetom dedičstva boli nehnuteľnosti a zostatok na účte), ani nenamietal, že do dedičstva neboli zahrnuté hnuiteľné veci, ktorých určenia, že patria do dedičstva sa domáhal v tomto konaní, z dôvodu ktorého jeho tvrdenie uvedené v odvolaní o tom, že sa dohodol s ostatnými dedičmi, že dajú dohromady zoznam

hnutelných vecí a spoločne podajú žiadosť o prejednanie novoobjaveného dedičstva, vyhodnotil ako nedôvodné.

12. Nebolo možné prihladiť na odvoláciu námietku žalobcu, že tým, že súd prvej inštancie odmietol vykonať výsluch ním navrhnutých svedkov (T. P. a B. W.), bolo mu znemožnené preukázať skutočnú pravdu a pravdivosť jeho tvrdení, že veci po jeho rodičoch patria do dedičstva a že existovali v čase ich smrti, pretože tento dôkaz nebolo potrebné vykonať za účelom zistenia skutkového stavu vecí, ktorý prvoinštančný súd zistil riadne. Odvolací súd dodáva, že Občiansky súdny poriadok (O.s.p.), účinný do 30.6.2016 (konanie sa začalo za účinnosti O.s.p.), tak i Civilný sporový poriadok ukladal a ukladá stranám sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (čl. 8, § 132 ods. 1 C.s.p.). V zmysle § 185 ods. 1 C.s.p. (§ 120 ods. 1 O.s.p.) však súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.4.2012, sp.zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, sp.zn. 6 Cdo 153/2011). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2010, sp.zn. I. ÚS 350/08). Odvolací súd poukazuje na to, že v danej veci súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne zdôvodnil prečo nevykonal dôkaz výsluchom žalobcom navrhnutých svedkov (bod 22.), pričom správne konštatoval, že ich výsluch by pre rozhodnutie vo veci nepovažoval za potrebný, keď títo svedkovia mali ozrejmiť skutočnosti, že veci, ktoré sú uvedené v žalobe sa nachádzali v byte v K. na K. č. XX dlhšie obdobie po smrti rodičov žalobcu (č.l. 67 spisu), čo nebolo sporné a ani predmetom konania (nešlo o vydanie hnutelných vecí).

13. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného

odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

14. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal žalovaným v I., II., III. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovaným v I., II., III. rade, každému, priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že prvoinštančný súd pochybil, keď vo výroku, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania vyslovil, že žalovaným v I., II., III. rade priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu bez určenia v akom rozsahu je žalobca povinný zaplatiť všetkým žalovaným náhradu trov konania. Nakoľko v danom prípade nejde o nerozlučné spoločenské na strane žalovaných, žalobca by bez tohto určenia nevedel v akom rozsahu má žalovaným v I., II., III. rade zaplatiť náhradu trov konania. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 2 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Súd prvej inštancie preto, podľa názoru odvolacieho súdu nerozhodol správne, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania neformuloval výrok rozhodnutia tak, aby bol materiálne vykonateľný a zároveň, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaným v I., II., III. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznáva, každému, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).